

A büszke nemes veszte

Apám büszke nemes lett volna,
ha nem a tanácsköztársaság idején sír fel,
ha még ezerkilencszáztizennyolcban születik,
háborúban, akkor nem kurtították volna a hodossy
„kétesipszilonyját”, „egyespontosire”, úgy, ugyanazon okból,
mint mikor megcsönkítják a madár szárnyát,
hogy képtelen legyen repülni.

Nagyapámat Nemes Hodossy Miklós, királyi bognármestert
senki sem kérdezte, még csak megsem vádolta,
egyszer csak elhangzott az ítélet: bűnös.
S Ő tovább dolgozott, amíg engedték, mert kellett a cséza,
a kocsi, a hintó, családnak a kenyér,
éjjel, amikor nem látta senki, sírt, volt hite.

Édesapámat, később, „egyespontosivel” mégis,
több mint három évig, ezerkilencszáznegyvennyolcig
a szovjetek tartották fogva,
messzítávol szeretett szüleitől, Szibériában,
édesapámat később „egyespontosivel” mégis
a szocialisták kényszerítették bányamunkára,
távol szülei sírjától, Karvinában,
édesapámat később „egyespontosivel” mégis
a kommunisták fosztották meg a szülői háztól,
a közösséget termő, bort adó szőlősetől, a húst adó,
a gerincnevelő családi emlékeket őrző diófától,
édesapám később „egyespontosivel” mégis
Istennek hála, templomépítő lett, volt hite.

Apám büszke nemes lett volna, talán,
soha nem beszélt róla, nálunk gyermekkoromban
nem volt múlt, a tegnap is csendre volt utasítva,
ha belegondolok, a ma sem létezett,
csak a jobb jövő,
a hit, hogy holnap minden jobb lesz.

És ma, és ma mi van?

Szyksznian Wanda: A magasban